Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 512. Symmachi Pap. Annus 14. Anastas. Imp. 22. Theodor. Reg. 20.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Visual Library

diuiſæ propter ſtudia ipſorum Præſulum. Quæ autem à nobis miſſæ ſunt eulogiæ, nobis admodùm libenter oſtenſæ ſunt. Noſtrum autem quale ſit inſtitutum, annunciabunt pij monachi, qui à vobis miſſi ſunt. Et hoc quidem modo ſe habuit epiſtola. Vidiſti planè Saul aliquando prophetantem: ſed ſicut eum eueſtigiò malus aggreſſus eſt ſpiritus, ita planè exagitat Anaſtaſium mentis delirium, & ex malo dæmone immiſſa phreneſis alienas è mente hominem, vana, fatua, atque blaſphema loqui ac furere penitùs impulit. Declarant hæc quidem, quæ de eodem Imperatore auctor pòſt ſubdit, vbi primùm hæc ait:

XXXIII. RVRSVM FVRIT ANASTAS. IMP.

Sed qui hæc quidem ſcripſerat Imperator, & tunc de furore paululum remiſerat, & bellum quod aduerſus rectam opinionem vel ſuum caput potiùs gerebat, repreſſerat: non multo interiecto ſpatio, grauis ſubit pœnitentia; & perinde ac ſi eum pœniteret, quòd omnino parum eſſe pius ſtatuiſſet, & ſe facilitatis nimiæ condemnaret, ad priora eſt reuerſus. Difficile enim eſt (vt in prouerbio eſt) aſinum confricantem auertere. Rurſum ergo edicta aduerſus pietatem; rurſusq; hic egregius martyr citra ſanguinem: ſiquidem conſideranda eſt voluntas, & non rerum exitus. Nam cùm omnes eſſent planè conſilij inopes & dubij, quid agerent: & alij quidem blaſphemiam defenderent, alij autem vererentur vel ſolummodò contradicere, fortaſsè autem etiam hac in re communi patri diuinâ libertate cederent, & veluti ducis ſignum expectarent: tunc euadit manifeſtum, qualis etiam ſenectus, quando zelo confirmatur, ſe fortiter & iuueniliter gerit aduerſus ea, quæ pro bono & honeſto ſuſcipiuntur pericula.

THEODO. MAGNIS ANIMIS VERITATEM PROPVGNAT.

Contemptis enim illis ſcriptis & decretis, minisq; innumerabilibus, turbaq; quæ Imperatorem & Deum ex æquo reuerebatur, militibusq; qui eos obſeruarent, quiq; eſſent tale quid dicturi: illis omnibus contemptis tamquam vanis ſtrepitibus, & dicens non eſſe ſuum, ſed puerorum talia horrere tonitrua, leonis ſuſcipiens impetum, cùm Dei templum eſſet ingreſſus, & ſuggeſtum conſcendiſſet, in quo ſolent legere ſacerdotes, manu populo ſignificans ſilentium: SI QVIS, *inquit,* QVATVOR SANCTAS SYNODOS NON TANTI ESSE EXISTIMAT, QVANTI QVATVOR EVANGELIA, SIT ANATHEMA.

XXXIV.

Hæc cùm dixiſſet, & tamquam Angelus populum adduxiſſet in admirationem, & vocem omnibus ademiſſet præ miraculi magnitudine, per ſilentium procedit per medium eorum tamquam dormientium & exiſtimantium ſe in ſomnis videre, non autem verè id, quod fiebat. Et fuit hoc quidem viri ſtratagema, ex quo dictas quoque ſanctas Synodos in ſacris Diptychis collocare ſtatuerunt.

CIRCVIT THEODOSIVS REGIONES, ARMAT OMNES PRO FIDE TVENDA.

Cùm poſt hæc autem nonnihil eſſet cunctatus, & nec parum quidem ſubſtitiſſet, obijt ciuitates, quæ erant circum circa, diſcipulos & alios ſuos ſectatores ex ſolitudine, veluti quidam dux exercitus eos, qui ſub ſe erant, inducens, primus canos, primus etiam oſtendens promptum animi ſtudium, omnes obiens, factus omnia omnibus, certiores reddens eos, qui dubitabant; adhuc confirmans eos, qui erant ſtabiles; eos excitans, qui erant ſocordiores; eorum, qui erant prompti & alacris animi ſtudio, augens diligentiam; addens animum his, qui extimeſcebant; adhortans eos, qui decertabant; terrens aduerſarios, quòd tam eſſet magno & generoſo animo, vt ab eum non pateret aditus: medicina celeritate omnem morbum præueniens: docens omnes, quòd Dei Verbum eſſet quidem idem ſimul Deus & homo, vna autem hypoſtaſis, ſiue perſona, vtramque eorum habens naturam, diuinitatem ſcilicèt & humanitatem.

XXXV. VANA HÆRETICORVM DELIRAMENTA.

Ad ea autem, quæ dicta ſunt, probanda, adduxit illam ſanctam Synodum œcumenicam, nempe Chalcedonenſem, *quæ ipſa quidem de Chriſto ſic agit: & ea ratione effugit declinationes hæreticorum, quæ fiunt in vtramque partem. Nam eo, inquit, quòd vnam confiteatur perſonam, repellit impiam Neſtorij hæreſim: eò autem, quòd non neget duas naturas, Eutychetis & Dioſcori magis impiam exturbat hæreſin: neque ſimiliter vt Neſtorius, Chriſtum vnum diuidens in duos Filios & hypoſtaſes, neque ſimiliter vt Eutyches, & Dioſcorus, & etiam Seuerus, in vnam confundens naturam, vnius ſcilicet Chriſti diuinitatem & humanitatem: Nam plus, quàm par ſit, habet vnusquiſque eorum, vnus quidem fugiens diuiſionem, alter verò contractionem,* & paulò pòſt de Theopaſchitis: *Eutyches autem & Dioſcorus, & etiam Seuerus, qui ſe eis nuper adiunxit, & impietatis elegit eſſe particeps, vt qui vellent abſurdiſſimam Neſtorij tollere diuiſionem, malum malo medicantur; & ipſi quoque rurſum ſtultè audent introducere confuſionem, vnam & eamdem nominantes naturam diuinitatis & humanitatis, ad paſſionem (quantum ad eos attinebat) non verentes adducere impaſſibilem diuinitatem: ſi enim ex eorum ſententia vna eſt Chriſti natura (is autem eſt re verâ Deus & homo) fuit ergo diuinitas mortis quoque particeps. Sed ſcelerata his ora obſtruantur, & mali malè cum ſuis pereant dogmatibus.* & poſt nonnulla ad Catholicam veritatem probandam ſapienter adducta, iſta ad poſtremum auctor:

XXXVI.

Hæc ergò & his ſimilia docens ille linguâ liberâ, & quam acuerat confidenter loquendi audacia, quoniam Imperatorem magis ad iram prouocauerat, ab eo perpetuò damnatur exilio: ab eo, inquam, qui iam ineuitabilem ſuam exterminationem, & quæ hinc erat futura, venientem ignorabat migrationem. ſubdit autem de ipſius Imperatoris repentino obitu, de quo nobis ſuo loco dicendum. Hactenùs certamen magni Theodoſij, quem vita Angelis haud impar, & in editione ſignorum ac propugnatione Catholicæ veritatis Apoſtolis comparanda mirificè nobilitauit. Ita planè decuit præconem veritatis huiuſcemodi confeſſionis inſignibus decorari; quò etiam cæcis fieret luce clariſſima manifeſtum, quanam in parte, Seueri ne pſeudomonaci, millieſque ſacrilegi; an verò Theodoſij vitâ ſanctiſſimi atque miraculis celeberrimi fidei veritas eſſet; cùm alioqui plurimi hoc tempore viuerent Theodoſio haud meritis impares viri præclariſſimi, eiuſdem Catholicæ fidei aſſertores atque propugnatores, vt inter alios Ioannes Silentiarius atque Sabas, & qui ſub eo militabant præſtantiſſimi monachi & anachoretæ. Quinam autem fuerint his temporibus ipſius Sabæ in fide Catholica defendenda labores, dicemus anno ſequenti: ſed & de Theodoſio inferiùs agendi occaſio frequens erit.

IESV CHRISTI Annus 512.

SYMMACHI PAP. Annus 14.	ANASTAS. IMP. 22. THEODOR. REG. 20.

I. CONATVS ANASTASII CONTRA PIETATEM.

AD ſequentem annum Domini quingenteſimum duodecimum indicandum Conſules dant Faſti Paulum & Muſcianum: quo ob defenſionem Catholicæ fidei populus Conſtantinopolitanus aduerſus impium Anaſtaſium Imperatorem inſurrexit: quæ autem ab eo patrata fuerint, Marcellinus ſub eiſdem Conſulibus ſic breuiter recitat: *Die Dominico, dum iubente Anaſtaſio Cæſare, per Platonem in Eccleſia pulpito inſiſtentem in hymnum Trinitatis Theopaſchitarum quaternitas additur, multi Orthodoxorum priſtina voce pſallentes, perfidosq; præcones clamoribus obiurgantes, in eiuſdem Eccleſiæ gremio cæſi ſunt, deductiq; in carceres perierunt.*

II. POPVLVS CONSTANTINOP. TVMVLTVATVR.

Altera nihilominùs die in atrio ſancti Theodorij maiori cæde pro fide vnica perciſi ſunt. Quapropter commota Orthodoxorum agmina die ſequenti, id eſt, octauo Idûs Nouembris (in qua die memoria cineris dudùm totam Europam tegentis apud Byzantium celebratur) in forum cum conſtantia vndique conſluunt: quorum alij quidem, ceteris die noctuq; hymnum Trinitatis Chriſto Deo pſallentibus, totam peragrant ciuitatem, & Anaſtaſium Cæſarem monaſtico habitu affectantes ferro flammisq; interimunt: alij claues portarum, omniaq; ſigna militaria ad forum, quo religionis caſtra metati fuerant, deferunt; ibique, Anaſtaſio Cæſare in Proceſſibus degente, Areobindam ſibi Imperatorem fieri clamitant: imaginibusq; deinde, ſtatuisq; Anaſtaſij in terram deiectis, Celerem, & Patricium Senatores ad ſe ſupplicandi ſibi vel ſatisfaciendi gratia miſſos, iactis pluuiæ inſtar lapidibus, repulerunt, domibus Marini & Pompeij ſuccenſis. In Circum ad Anaſtaſium venientes, & ante eius ſolium conſiſtentes, hymnum Trinitatis iuxta morem Catholicum concinentes: coruſcumq; Euangelium, Crucemq; Chriſti ferentes, è foro plurimi conuenerunt, Marinum, Platonemq; prauitatis eius auctores ferro ſubijci debere conclamantes. Hos ciues Anaſtaſius Cæſar, ſolitis periurijs, ſimulatiſq; vocibus ſæpe facturum cuncta promittens, tertio die, ex quo in forum aduenerat, ſine vllo rerum effectu ad ſua fecit habitacula repedare.

III. SYNODVS IN SIDONE.

Porrò redintegrata Anaſtaſius prauitate, infamem & irridendam Synodum apud Sidonem ciuitatem (cuius de nomine ridicula

nomina præponuntur) octoginta fermè perfidorum Epiſcopis congregatis aduerſus Orthodoxorum Epiſcopos, fieri Imperauit. Flauianus Antiochiæ Catholicus Patriarcha, & Ioannes Paltenſium Pontifex, quoniam hunc cœtum ſacrilegum reſtiterunt, in caſtellum quod Petra dicitur, exules miſſi ſunt: ibi Flauianus confeſſor Chriſti in Domino requieuit; Ioannem Iuſtinus Auguſtus mox Imperator factus reuocauit. hactenùs de his Marcellinus, qui à rebus hoc anno geſtis exordiens, vt totam rei geſtæ periodum clauderet, quæ poſteriori quoque tempore ſunt facta, coniunxit. Nos verò ex more ſingula ſingulis reddentes annis, quid hoc geſtum ſit anno, modò oratione potiſſimum proſequemur.

IV. De monachis hæreticis occiſis.

Rebus autem geſtis hoc anno Cedrenus poſt illatas à populo contumelias in Imperatorem & domos incenſas hæc addit: *Monachum* (inquit) *in manſione S. Philippi prope ciſternam S. Mocij incluſum, quod Imperatori is carus erat, necare, capiteq́; eius haſtæ affixo, clamore: Hic eſt amicus hoſtis ſanctæ Trinitatis. Et monacham, quam Imperator maximi faciebat, iugulare, cadauer vtrumque raptare, & in Studij manſione cremare. His perterritus Imperator, hæreſim aliquantiſper deſeruit.* hæc auctor. Porrò has turbas Conſtantinopolitanas nunquam ſedatas eſſe, ſed ſingulis fermè annis, quoad vixit Anaſtaſius, integritas, quæ ſequentibus annis Marcellinus ſub vniuſcuiuſque anni Conſulibus tradit, apertè declarant.

V. De tempore Synodi Sidonienſis.

Quòd verò Synodum Sidone in Palæſtina celebratam hoc anno referunt, eò quòd ſub anni huius Conſulibus Marcellinus eiuſdem meminerit: antequàm de ipſa agamus, dicendum nobis erit de ſancti Sabæ legatione ab Elia Hieroſolymorum Epiſcopo miſſa ad Anaſtaſium Imperatorem, quam hoc ipſo anno contigiſſe, inde haud dubium deducitur argumentum, quòd cùm Cyrillus rerum omnium inſpector & ſcriptor teſtetur ipſum Sabam cum ſocijs eâ fungentem legatione fuiſſe ætatis annorum ſeptuagintatrium, idemque tradat ipſum natum ſub decimoſeptimo Conſulatu Theodoſij Imperatoris, qui eſt annus Domini quadringenteſimus trigeſimuſnonus; planè hoc anno ipſum id muneris obijſſe reperies. At licèt vulgatus Latinus codex, ſeptuaginta, tantùm dicat: Græcum Vaticanum habes, quem conſulas, de ſeptuagintatribus: quod & certa ratio apertè etiam demonſtrat, dum auctor ait ea contigiſſe, cùm iam eiecto Macedonio ſubrogatus fuerat Timotheus Epiſcopus Conſtantinopolitanus. Hæc de tẽpore exactè diſcuſſimus, vt rerum geſtarum ſeries ſicut certior, ita & facilior diſponatur.

Legationis Sabæ tempus et cauſa.

VI.

Quòd verò ad eamdem legationem pertinet, eius mittendæ occaſio inde proceſſit*, quòd cùm iam vbique locorum diuulgatum eſſet acre certamen ab ipſo Anaſtaſio Imperatore aduerſus fidem Catholicam inſtauratam, pulſumq́ue eſſe Conſtantinopoli eiuſdem patronum Macedonium ipſius ciuitatis Antiſtitem: iamque odoraretur ipſe Elias Hieroſolymorum Epiſcopus eamdem impiorum pugnam Imperatorijs viribus auctam in omnes Orthodoxos Epiſcopos Orientis in exterminium totius Catholicæ fidei progreſſuram: ad imminentia mala hæc auertenda, idem Antiſtes Elias anteuertere putauit legatione ſanctiſſimi viri Sabæ & ſociorum, de quibus plura ſuperiùs. Deſcribemus nos hîc eandem legationem memoriâ quidem dignam ab ipſo Cyrillo narratam.

*præceſſit

VII. Elias Epiſc. Hieroſol. confeſſor fidei Catholicæ.

Sed antè Timothei hæretici Epiſcopi Conſtantinopolitani artes in concilianda ſibi diuerſorum tum præſentium, tum abſentium communione ſunt propalandæ. Quẽ enim vidimus vitâ turpiſſimum anno ſuperiori, ſimulac ſedem eius Eccleſiæ nactus eſt, ad aucupandam communionem Studitarum monachorum, vt eorumdem conſecraret Antiſtitem, nullo negotio profeſſionem edidiſſe Catholicam, Synodumq́ue probaſſe Chalcedonenſem; iiſdem artibus tum Antiochenum Epiſcopum Flauianũ, tum Eliam ſibi editione Catholicæ profeſſionis coniungere conatus eſt; quod & facile eſt cõſecutus. Verùm cùm poſteà ab hæreticis tentaretur Elias, vt damnaret Chalcedonenſe Concilium, tantùm abeſt, vt ipſe acquieuerit, vt editâ fidei profeſſione, ſe defenſorem decretorum eiuſdẽ ſanctæ Synodi prætulerit. His illi grauiter offenſi, dolo agentes, falſam produnt Eliæ nomine fidei confeſſionem, quâ damnabatur ipſum Chalcedonenſe Concilium. Hæc quidem omninò ita ſe habuiſſe, monachi Palæſtinæ ſcriptâ epiſtolâ ad Alcyſonem Epiſcopum manifeſtè teſtati ſunt: reddemus eam inferiùs ſuo loco.

VIII.

Accidit autem, vt eam ab Euagrio editam monachorum Palæſtinæ epiſtolam cùm Theodorus Lector minimè compertam haberet, inciderit in illam ab hæreticis Eliæ nomine ſcriptam falſam fidei profeſſionem; & verè eſſe Eliæ exiſtimans, eum in errorem eſſe lapſum incautè nimis ſcriptis prodiderit, atque de ipſo ſanctiſſimo viro nimis ſit indignè locutus. Quòd ſi perquiſiſſet priorem illam Catholicè ſcriptam ad hæreticos eam exigentes, vel quam poſteriorem dedit, cùm ſe calumniam paſſum in falſæ editione epiſtolæ conclamauit, ſeque verè eſſe Catholicum demonſtrauit; nequaquam hæc, quæ ſequuntur, de eo locutus eſſet, cùm ait:

IX.

Eliæ Hieroſolymorum Epiſcopo mandauit Imperator, vt Synodum Epiſcoporum, quos ſub ſe habebat, colligeret (nempe Sidone Synodum congregaret) *& Quartam Synodum condemnaret. Elias verò Synodum quidem non congregauit; ipſe verò ſolus Neſtorium, Eutychetem, Diodorum, & Theodorum, & Synodum Chalcedonenſem anathemate condemnauit.* hæc ipſe, ſed planè deceptus (vt dictum eſt) ex falsò adſcripta Eliæ compoſita ab hæreticis fidei profeſſione: quantum autem idem pollere fide Catholica, quæ dicemus de eodem ſæpè inferiùs faciet manifeſtum; cùm huius rei causâ, ad auertendum nimirum Imperatorem à praua ſententia, quam in Orthodoxos conceperat, miſſum eſſe ab ipſo Elia Sabam, quæ referre aggredimur ex Cyrillo, demonſtrant. ſunt hæc eius verba[a]:

[a] Extant apud Sur. to. 6. die 5. Decemb.

X. Mittitur Sabas cum aliis legatus ad Imp.

Studium autem & curam ponebat Anaſtaſius Imperator, vt Flauianus & Elias aſſentirentur Timotheo: Illi verò Timothei quidem ſuſceperunt communionem, vtpote quod ipſe quoque conueniret verbo rectæ fidei: Macedonij autem admodum ægrè ferebant exterminationem, vt quæ non tam iure ac legibus, quàm vi & poteſtate fuiſſet facta. Hoc aduerſus ambos magno furore commouet Imperatorem, & efficitur Eccleſiis cauſa magnæ tempeſtatis. Quod quidem cùm neſcio, vnde reſciuiſſet Elias, qui Palæſtinæ præerat Eccleſiæ miſſis legatis, diligenter agit de reconciliatione: Legati autem erant & multi alij Patres, & ipſe Sabas (cuius nunc vita eſt argumentum noſtræ huius orationis) iam ſeptuaginta tres annos natus. Præterea verò mittit etiam Elias, epiſtolam, in qua hæc ſcripſerat:*

*ſeptuaginta

XI. Litteræ Eliæ ad Imp.

Habitatores eremi, & Sabam cum eis, qui eſt caput eremi, ad tuam potentiam mittimus legatos pro Eccleſiis. Tu verò eorum laborem reueritus, & eos, qui ſunt in Deo ſudores, ô Imperator, fac vt ceſſet bellum aduerſus Eccleſias, vt ne ſinas malum progredi vlteriùs: ſcimus enim tibi curæ eſſe, vt eas agas, quæ Deo grata ſunt, qui tibi conceſſit diadema. hactenùs Elias ad Anaſtaſium Imperatorem: quæ autem iſta ſecuta ſint, idem Cyrillus ita narrare pergit:

XII. Legati ab Elia perueniunt Conſtantinopolim.

Cùm hi ergo diuini Patres iam ingreſſi eſſent viam, quæ ferebat ad Imperatorem, erat Sidone quædam Synodus Epiſcoporum Orientis & Palæſtinæ tunc congregata aduerſus Flauianum & Eliam, quæ prætextum quidem habebat iuſſa Imperatoris: acceperat autem duces Sothericbum Cæſareæ Cappadociæ, & Philoxenum Hierapolis Epiſcopum, qui Chalcedonenſem Synodum abrogantes, Eutychetis & Dioſcori ſtudebant confirmare dogmata. Cùm ergo legati veniſſent Conſtantinopolim, arcana, & quæ comprehendi non poteſt Dei ſapientia, quæ eminùs rerum magnarum præbet occaſiones, & iis, qui cùm glorificant, ſemper aliquam tribuit gloriam, hîc quoque certo conſilio aliquid gerit, per quod beatum Sabam, qui indutus erat cilicio & vili habitu amictus, omni Imperatoriâ purpurâ reddit ſplendidiorem, & eam, quæ in eo habitabat, aperit gratiam Spiritûs, quæ operta erat multis velis moderationis & humilitatis.

XIII. Repellitur S. Sabas ab ingreſſu.

Nam cùm ij, qui cum eo erant, deducerentur ad Imperatorem, & fuiſſent iam omnes intra aulam Imperatoriam: ille ſolus à cuſtodibus arcetur ab ingreſſu, ſeu propter viliſſimam & contritam tunicam, ſeu Deo potiùs eum ſic volente facere inſignem & glorioſum. Cùm illos ergo benignè eſſet intuitus Imperator, & ea dixiſſet, quæ dici ſolent in aduentu, & deinde perquireret, quiſnam eſſet is, qui erat præcipuè in litteris poſitus Sabbas: cùm monachi autem in om-

partem

partem circumcurſarent (neque enim ſciebant, quonam modo ille eſſet ab eis disiunctus, & vbinam manſiſſet) ſtatimq; cum Imperatoris ſatellitibus ad eum quærendum quoquo verſus abirent: inuenitur ſtans in quodam angulo ante aditum Regiæ, & pſalmos canens Dauidicos. Cùm illinc ergo eum diripuiſſent ſatellites, & per Regiam eum feſtinanter introducerent: cùm iam eſſet aſcenſurus limen, vbi præſidebat Imperator; vidit ille circa eum inſignem quamdam planè admirabilem viſionem, non vt qui dignus eſſet talia videre, ſeu vt ei fieret manifeſtum, quantum honorem ſit Sabas apud Deum conſecutus.

XIV. QVID DIVINITVS DE SABA OSTENSVM ANASTASIO IMP.

Viſio autem erat huiuſmodi: Quidam ſpecie angelicus, veſte ſplendidus eum in orbem circumiens, & ingreſſus illum præcedens. Hæc cùm vidiſſet Imperator, & virum verè eſſe diuinum cenſuiſſet; & ei aſſurgit, ſeque in eum oſtendit valde officioſum, & magno eum habet in honore. Deinde iuſſit omnes ſedere: re vera enim erat ei magna in monachos reuerentia, etſi quidam ſcelerati efficerent, vt conturbaret rectam fidei rationem. Aures ergo præbens omnibus, iuſſit, vt vnuſquiſque diceret, de quo vellet. Illi autem veluti obliti communis Eccleſiarum legationis, & cuius causâ miſſi fuerant, vnuſquiſque proprias proponebat petitiones. Imperator verò cùm eorum poſtulata benignè concedens, quæ volebant, impleuiſſet; quoniã petentibus omnibus ſilebat Sabas, nec omnino quicquam rogabat; ad eum vultum conuertens Imperator: Tibi autem, ô Pater, inquit, quid ſibi vult tantus labor itineris, cùm nihil omnino nec roges, nec poſtules?

XV. PETITIO SABÆ.

Ad hæc ille reſpondens: Hac de cauſa (inquit) veni, ô Imperator: primùm quidem, vt tuam adorem pietatem, donec ſum adhuc in hoc corpore: deinde vt rogem pro ſancta Dei ciuitate, & eo, qui illic eſt perfectus, vt nullam tuæ potentiæ ſubeat indignationem, ſed pax concilietur potiùs Eccleſiis: ita enim & ipſe Deum habebis propitium, & tibi præclaras præbebit victorias aduerſus inimicos. Eius ergo libertatem admiratus Imperator, & quòd nihil peteret ex terrenis & iis, qui ad victum pertinent, ſed quæ ferunt ad Dei cultum & Eccleſiæ conſtitutionem, aliiſquidem conceſſit, vt recederent, ei autem largitur munus mille aureorum, dicens ea diſtribuenda eſſe monaſteriis, quæ fuerunt ab ipſo conſtituta; & ſimul iuſſit eum manere, ſtatuens, vt ad ſe poſſet ingredi citra vllum impedimentum.

XVI. TESTIMONIVM IMPERAT. DE ELIÆ MAGNA CONSTANTIA.

Cùm verò non ſuſtineret ſedare iram, quam iampridem conceperat aduerſus Palæſtinæ Pontificem, aliquando dicit magno Sabæ: Qui veſtræ præeſt Eccleſiæ, ô venerande Pater, nos (vt videtur) magnæ damnans leuitatis, non ſolùm Synodi Chalcedonenſis ſuſcepit patrocinium, quæ confirmauit dogma Neſtorij, ſed etiam effecit, vt Flauianus Pontifex Antiochenus eamdem etiam viam iniret; & nunc ſolùm reſiſtit Synodo Sidone congregatæ Flauiano conſentiens, vt non feriantur anathemate, qui improbè tuentur dogmata Neſtorij. Vnde etiam nos putans ludiſicari, per epiſtolas noſtris iuſſis fert leges contrarias, iubens eiici quicquid in noſtram fidem ſentitur recens excogitatum. Sed non amplius tali noſtrâ fruetur lenitate. Sed ecce decernimus (vt vides) illum quidem ſede expelli, eius autem loco eum ſuffici, qui ſit dignè præfuturus Eccleſiæ: quoniam non conuenit ſacra illa loca profanari ſceleratis decretis Neſtorij. Intelligis, lector, qualenam, quantumve teſtimonium de Eliæ fide Catholica & eius patrocinio proferatur ab hæretico Imperatore ad confutandum eos, qui improbè eumdem Eliam ſugillant proditæ veritatis? Accipis præterea, quomodò iuſto quodam prætextu impugnandæ hæreſis Neſtorianæ prælia excitata fuerunt ab Eutychianis aduerſus Synodum Chalcedonenſem? Sed pergit auctor:

XVII. SEDAT IRAM IMPERATORIS SABAS.

Hæc cùm dixiſſet Imperator, & adeò graui irâ ferretur in Eliam; incipiens diuinus Sabas Eliam defendere Patriarcham, eius iram ita compreſſit, vt non ſolùm illam latam reſcinderet ſententiam, ſed etiam Patriarchæ magis caueret, & iuberet ei de cætero remanere ſedem minimè auferendam. Illinc autem cùm ad Imperatricem veniſſe Ariadnam, eam multum rogauit, vt patris Leonis tueretur ſententiam, vt leges conſeruaret pietatis. Hinc exercitatorem, Sabam videlicet, ſubiit amor vehementior quietis & ſilentij, & valde deſiderabat reditum. Quoniam verò menti eius tempus minimè congruebat (tunc enim vigebat hiems) ſtatuit vrbanos tumultus in præſentia declinare: & egreſſus in quemdam locum non procul ab vrbe remotum, qui dicebatur Suburbanum Ruffini, hiemauit illic reliquo tempore.

XVIII.

Quem quidem in locum & alij quidam ad ipſum ventitabant, maximè autem Valentiniani Imp. neptis Iuliana, & Pompeij coniunx Anaſtaſia, quæ in hodiernum vſque diem floret multis rectè factis in in monte Oliuarum. Cùm poſt hæc autem ver aduentâſſet, ille quidem, qui iamdiu teneretur magno amore quietis & ſilentij, paratus erat de cætero proficiſci in ſolitudinem. hactenùs Cyrillus de priori ſancti Sabæ legatione ad Anaſtaſium Imperatorem: quando autem contigerit poſteriorem obire, ſuo loco dicetur. Meminit huius legationis, de qua eſt ſermo, Nicephorus [a], idemque recitat dictam epiſtolam ab Elia ad Imperatorem conſcriptam. Sic planè factum eſt, vt veluti miraculo magno, torrens exuberans furore Imperatoris in Catholicæ Eccleſiæ campos effuſus, fuerit humilis Sabæ virtute repreſſus, & ad tempus ſaltem inſtar Iordanis in Arcæ tranſitu retrorſum citò conuerſus.

a Niceph. l. 16. c. 32.

XIX.

Iam verò de ipſo pſeudoconſilio Sidone in Palæſtina iuſſu Anaſtaſij ab hæreticis congregato, inſtituamus orationem. Fuit quidem illud ſynagoga malignantium conuenientium aduerſus Dominum & aduerſus Chriſtum eius, nempe ab Imperatore hæretico Concilium indictum, ab hæreticis Epiſcopis celebratum, & ad hoc ipſum, vt quod luceret in Eccleſia Antiochena & Hieroſolymis lumine Catholicæ fidei penitùs extincto, tenebris vniuerſus Oriens erroris obductus, pulſo vnà cum fide Catholica Chriſto luce verâ, in dominium redigeretur principis tenebrarum.

XX.

Quid autem prætexuerint Eutychiani & Acephali contra Flauianum atque Eliam, vt aliquibus ſaltem coloribus eos è ſede eiicerent, primò dicendum eſt ex epiſtola monachorum Palæſtinæ ad Alcyſonem ea ſcribentium, remque paulò altiùs repetentium. At Alcyſon iſte, ad quem ſcribunt monachi Palæſtini, fuit in Illyrico Epiſcopus Nicopolitanus Catholicæ fidei poſſeſſor, de quo ſuo loco agendum erit. Epiſtola autem illorum ſic ſe habet [b]:

b Euagr. l. 3. c. 31.

XXI. EPISTOLA MONACHORVM PALÆSTINÆ AD ALCYSONEM.

Cùm Petrus exiuiſſet de vita, Alexandria, Ægyptus, & Libya inter ſe denuò diſſidere cœperunt, reliquæque partes verſus Orientem contra ſe ipſa digladiari; quandoquidem Eccleſiæ verſus Occidentem non aliâ conditione cum illis communicare volebant, niſi præter Neſtorium & Eutychetem & Dioſcorum, etiam Petrum cognomento Mogum & Acacium anathemati addicerent. Itaque cum Eccleſiæ totius Orbis terrarum hoc loco erant conſtitutæ, fautores Dioſcori & Eutychetis fuêre ad minimum planè numerum redacti. At cùm parum abeſſet, quin fuiſſent funditus è terra ſublati, adeò vt non ampliùs inter homines verſarentur; Xenaias quidam (qui & dictus eſt Philoxenus Epiſcopus Hieropolitanus) *à Deo re verâ ξένος, id eſt, peregrinus, neſciò quid apud animũ proponens, aut quas inimicitias contra Flauianum ſuſceptas vlciſci cupiens, ſimulatâ fidei ſpecie (vti multi prædicant) hominum animos aduerſus eum concitare, eiq; tanquam Neſtoriano obtrectare cœpit.*

XXII. HÆRETICI FLAGITANT FLAVIANVM EPISCOPVM ANTIOCHENVM.

Atqui cùm Neſtorio vna cum eius errore Flauianus Antiochenus Epiſcopus *anathema indixiſſet: ex illo digreſſus, ad Dioſcorum, & Theodorum, & Theodoritum, & Ibam, & Cyrum, & Eutherium, & Ioannem, & ad alios neſcio quos, neque vnde collectos tranſit: quorum alij re verâ Neſtorij doctrinam tuebantur; alij quoniam eiuſdem doctrinæ in ſuſpicionem venerant, Neſtorium anathemate damnabant, inque Eccleſiæ communione conquieſcebant. Iſtos omnes (inquit Xenaias) Neſtorij olentes hæreſim niſi anathemate damnaueris, tu ipſe Neſtorij errori fauere videberis, etiam ſi eũ cum ſua doctrinâ & opinione millies anathema edixeris. Idem porrò Xenaias per litteras cùm eos, qui Dioſcori errorem ſequebantur, tum hæreſis Eutychianæ patronos remmouit, perſuaſitq; vt ipſi contra Flauianum ſubſidio eſſent; non tamen Concilium, ſed perſonas dumtaxat, de quibus ante dictum eſt, anathemate damnari poſtularent.*

XXIII. FLAVIANVS IN QVIBVS CESSIT PERSECVTORIBVS.

Quibus cùm Flauianus Epiſcopus diu reſtitiſſet (quomodò enim damnaret ex eis aliquos à Chalcedonenſi Synodo abſolutos?) *aliique ſe cum Xenaia contra eum coniunxiſſent, & Eleuſinus Epiſcopus vrbis cuiuſdam Cappadociæ Minoris, & Nicias Epiſcopus Laodiceæ, quæ eſt in Syria, & ex aliis locis alij (quorum criminationes, quas æmulatione nimis abiectâ adducti Flauiano inferebant, non eſt noſtrûm, ſed aliorum certè commemorare) tandem Flauianus ratus illos propter hos, quibus anathema denunciari cupiebant, placatos fore, ceſſit eorum contentioni: ac*

cùm ſcripto perſonas illas anathemate damnaſſet. ſcripſit ad Imperatorem: etenim animum eius iſti contra Flauianum, vtpotè opinionis Neſtorij patrocinium ſuſcipientem, commouerant. Neque his rebus contentus Xenaias, poſcebat denuò à Flauiano, vt tum Concilium ipſum, Chalcedonenſe videlicet, *tum eos, qui duas naturas in Domino eſſe dixerunt, carnis alteram, alteram diuinitatis, anathemati addiceret. Quem eius poſtulationi nentiquam obſequentem, rurſus vt Neſtorianum accuſat.*

XXIV. *Artes hæreticorum ſenſim ad impietatem pertrahere.* Conſideràſti, lector, progreſſus hæreticorum, è licitis ad illicita, ac deniquè ad impia perducentium: Iuſtum namque erat, quod primùm Xenaias à Flauiano petierat, vt quo ſe purgaret omni carere culpâ Neſtorianæ hæreſis, Neſtorio ipſi diceret anathema: quod cùm præſtitiſſet, vt ſe etiam ſuſpicione quâlibet liberaret eiuſdem erroris, eo iubetur damnare, qui aliquando eadem quoq; ſuſpicione laboràſſent, eos pariter condemnando, quos Chalcedonenſe Concilium abſoluiſſet. At cùm ita ſe penitùs præcipitem agi in apoſtaſiam Flauianus licèt ſerò ſenſiſſet, motum continuit pedem, renuitque omnino præſtare, quod ab ipſo impius extorquebat

XXV. *Flauianus renuit illis conſentire.* Sed alias attende veteratorum ſtrophas, quas idem monachi Palæſtini ſubdunt in eadem epiſtola, cùm agunt de eodem Flauiano Epiſcopo Antiocheno: *Poſtremò* (inquiunt) *cùm de his rebus vehementer certatum eſſet, & Patriarcha Flauiano formulam fidei edidiſſet, in qua ingenuè fatebatur Concilium, quantum ad abdicationem Neſtorij & Eutychetis attinebat, approbandum eſſe: at quantum ad deciſionem & doctrinam fidei non item: rurſum illum & ſubdolè & latenter errori Neſtorij patrocinantem, ſe adorturos minantur, niſi tum Concilio ipſi, tum illis, qui duas naturas in Domino eſſe dixerunt, alteram carnis, diuinitatis alteram, anathema denunciare vellet. quod penitùs abnuit facere Flauianus.* Verùm cùm ſic experti eſſent, fruſtra ſe illius pertentaſſe conſtantiam, alios Epiſcopos debiles atque nutantes in ſuam ipſorum ſententiam conati ſunt impij captiuos abducere. At quinam hi fuerint, his docent verbis in eadem epiſtola ijdem ſancti Patres:

XXVI. *Quid hæretici moliuntur in Eliam Epiſcopum Hieroſol.* *Iſauros prætereà verborum fuco & fallacijs in ſuam pertrahunt ſententiam, formulamq; fidei componunt, in qua Concilium vna cum illis, qui duas in Domino eſſe naturas dixerunt, anathemati abdicunt; & ad extremum ſe ſeparant à Flauiano & Macedonio, & ad alios, qui formulæ illi ſubſcribebant, aggregant. Intereà etiam poſtulant ab Epiſcopo Hieroſolymitano, vt formulam fidei ſcriptis prodat: Quam cùm edidiſſet, per Dioſcori ſectatores mittit ad Imperatorem. Quam fidei formulam illi tandem proferunt: illam nempe, in qua iam tum comprehenſum fuit eos anathemate damnatos, qui duas in Domino naturas eſſe aſſerebant. Attamen ipſe Epiſcopus Hieroſolymitanus, eam ab illis deprauatam conſtanter affirmans, aliam in medium producit, in qua nullum tale continebatur anathema. Nec planè mirum. Etenim ſanctorum Patrum libros ſepè deprauarunt, multosq; Apollinarij libros Athanaſio, Gregorio cognomento Thaumaturgo; id eſt, qui eximia edebat miracula, & Iulio, inſcriptionibus commutatis, attribuerunt; quibus quidem libris plurimos in ſuum errorem induxerunt.* At qui iſta de Elia finxerunt, de Macedonio quæ excogitarint, audi.

XXVII. *Nomine Macedonii hæreſim promulgant.* *Popoſcerunt* (inquiunt) *etiam formulam fidei à Macedonio ſcriptis mandatam: qui fidem trecentorum decem & octo Nicææ olim, & centum quinquaginta etiam Conſtantinopoli conuocatorum ſolum ſe noſcere, aſſeueranter affirmauit; atque Neſtorio & Eutycheti, & ijs, qui duos Filios aut Chriſtos eſſe ſtatuunt, aut duas naturas diuidunt, indixit anathema: & tamen nec Concilij Epheſini, quo abdicatus fuit Neſtorius, nec Chalcedonenſis, quod abdicauit Eutychetem, vllam mentionem fecit. Qua de re monachi Conſtantinopolitani grauiter commoti, ſe à Macedonio Epiſcopo ſeparant.* hæc illi in Macedonium: quæ falſitas vel vno illo ſatis refelli poterat argumento, quòd ob defenſionem rectorum dogmatum, quodque in omnibus perfidiæ Imperatoris & aliorum hæreticorum aduerſarium ſe exhibuerit idem Macedonius, in exilium pulſus eſt. atque vſque ad obitum throno ſuo caruit. Sed ſubdunt hæc ad poſtremum:

XXVIII. *Interim Xenaias & Dioſcorus* ille Iunior *cum multos Epiſcopos ſibi adiunctos haberent, adeò moleſti fuêre illis, qui anathema nolebant denunciare his, quibus ipſi anathemata denunciari cupiebant, vt intolerabiles & non ferendi viderentur; quorum nonnullos, cùm cedere nollent, per fallaciam exilio mulctandos curârunt. Ad hunc modum igitur Macedonius, Ioannes Epiſcopus Palti, & Flauianus ſolum vertere coacti ſunt.* ſed non vna ſententia: Macedonius enim antè, alij duo ex Conciliabulo ab ipſis Sidone habito: quod quidem ſupplicium ne & ipſe Elias Hieroſolymorum Epiſcopus ſubire pariter cogeretur, per Sabæ Abbatis legationem ad Imperatorem præmiſſam (vt vidimus) anteuertit: licèt ad poſtremum & ipſe ab impijs eadem ſit pœna effectus, vt ſuo loco patebit. At ne ipſe quidem Flauianus ſimulac Sidone ab impijs damnatus fuit, pulſus eſt ſede, & eiectus in exilium: nam deprecatum ipſum ab Imperatore fuiſſe indulgentiam, Cyrillus affirmat, cùm de Mamante hæretico & alijs à Sancto Saba ad fidem Catholicam conuerſis eiuſmodi habet orationem [a]:

Decernuntur exilia confeſſoribus.

a Cyrill. in Vita S. Sabæ, apud Sur. to. 6. die 5. Dec.

XXIX. *Flauianus et Elias licet damnati, remanent in ſedibus ſuis.* *Diuinus autem Sabas Mamantem quoque quemdam, qui præerat monachis in Eleutheropoli, qui laborabat morbo Seueri, & prius quidem apud tribunal Imperatoris liberè & cum magna confidentia locutus erat aduerſus fidem Orthodoxam, poſteà verò ab ipſo Seuero vehementer diſſenſit: hunc ipſum Sabas aſſumens Hieroſolymam ab acerba illa hæreſi blandis verbis abducit, & vt Eliæ adiungeretur, efficit. Deinde multos quoque alios hæreticos ſuo exemplo Mamas illaqueat, & deducit ad fidem Orthodoxam. Venit autem deinceps oratio ad id, quod fuit caput certaminum, quæ ſuſcepit Sabas pro rectâ in fide ſententia. Iam enim Soterichus* Epiſcopus Cæſareæ Cappadociæ, *& Philoxenus* Epiſcopus Hierapolis, idemque qui ſuprà Xenaias, *cùm ſuis improbè aſcenderunt in Sidona, vt anathemati quidem ſubijcerent Chalcedonenſem Synodum, Flauianum autem & Eliam de ſede deponerent: ſed illi eas, quæ in ſe ſtruebantur, inſidias, ſupplicibus litteris miſſis ad Imperatorem, tunc quidem depulerunt.* Qui autem in hoc conuenticulo hæreticorum primum locum viſus eſt optinere ipſe Soterichus Epiſcopus Cæſareæ Cappadociæ (vt tradit de eo Anaſtaſius Bibliothecarius in Chronico) nequiſſimus fuit omnium hominum: nam vt à Macedonio Epiſcopo Conſtantinopolitano conſequi poſſet Cæſarienſem Epiſcopatum, ſimulauit ſe Catholicum & ſtrenuum Chalcedonenſis Concilij defenſorem: eo autem obtento, oſtenſus eſt qualis erat fidei Catholicæ infenſiſſimus hoſtis. Sed ſubdit Cyrillus:

XXX. *Nouum mouetur bellum contra Flauianum.* *Poſteà autem Soterichiani maiore in illos inuidia ſuccenſi, maiore furore in eos incitant Imperatorem, vt qui maledictis ab eis appeteretur & irrideretur. Certè cùm à mente deprauato Imperatore ſceleratis iſtis tradita fuiſſet poteſtas in Alexandrinos, auro ſubeunt & corrumpunt populum Antiochenum. Quæ autem ſunt conſecuta, ſunt potiùs lacrymis ſcribenda, quam litteris. Nam cum Flauiano quidem omnem adhibuiſſent neceſſitatem, & quid non graue & moleſtum in eum intuliſſent, cogunt eum anathemate notare Synodum Chalcedonenſem; deinde è ſede & è ciuitate ſimul turpiter eijciunt. Seuerum porrò profanum caput Acephalorum, habentes etiam Imperatorem maximam ad id opem ferentem, eius loco ſufficiunt.* Hic ſiſte, lector, & ſcias, quod hoc loco legitur: *Flauianum cogunt anathemate notare Synodum Chalcedonenſem.* ita accipiendum, hunc quidem fuiſſe conatum illorum, ſed id Flauianum facere renuentem, fuiſſe (quod ſubditur) mulctatum exilio. Nam quæ ratio eum pellendi, ſi ipſe prauæ ſententiæ præbuiſſet in Synodo Chalcedonenſi damnanda conſenſum? Verùm quòd penitùs eſt refragatus & Catholicam fidem profeſſus, dignam meruit confeſſionis palmam accipere exilium ſubeundo.

XXXI. Hæc quidem ita ſe habuiſſe, Acta Synodalia manifeſtè declarant: nam cùm in Septima Synodo idem textus citaretur, hæc poſt alia ex eadem Vita S. Sabæ lecta ſunt [b]: *Varijs modis Flauianum afflixerunt & vexârunt, cogentes interim, & obtorto collo huc trahentes, vt Acta Chalcedonenſis Synodi anathemate proſequeretur: quo nolente, Epiſcopatu ſuo priuatus, in exilium quoque damnatus eſt.* ſubditur ibi de ſubſtitutione Seueri, quam cum anno ſequenti contigiſſe Marcellinus affirmet, de ea ſuo loco dicemus.

b Conc. Nic. 2. Act. 1.

XXXII. Quod inſuper ſpectat ad eiuſdem Flauiani integritatē, in Antiochenæ ſedis priuationem, hæc habet Euagrius [c]:

c Euag. l. 3. cap. 32.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Iſtam Flauiani expulſionem aliæ quoque res ſecutæ ſunt: Nam ipſi ab hominibus ætate prouectiſſima, qui ea, quæ acciderant Flauiano, ferme memoria retinebant, accepimus, quòd à Xenaia (fuit hic quidem Epiſcopus Hierapolis vrbis Antiochiæ finitimæ, Græcoq; vocabulo Philoxenus appellatus) monachi Cynegicæ (ſic enim vocantur) qui apud gentem, quæ Syrorum primaria eſt, accolunt, perſuaſi frequentes cum tumultu & ſumma confuſione Antiochiam præcipites feruntur, vt Flauianum coacturi, vt cum Concilio Chalcedonenſi, tum deciſioni Leonis Papæ anathema indicat. Quod cum Flauianus valdeægrè ferret, & monachi impetu inſtarent: populus ciuitatis ſeditioſe conſlata, tam magnam cædem fecêre monachorum, vt multi eorum, atque adeò fermè innumerabiles Orontem fluuium, corporis inſluctibus conditi, pro ſepulchro haberent.

CÆSI PSEVDOMONACHI AB ANTIOCHENIS.

XXXIII MONACHI, QVI INSVRGVNT PRO FLAVIANO. *Euenit porrò aliud hiſce nihilò inferius: Monachi enim, qui Cœleſyriam, quæ iam Syria minor dicitur, accolebant, quique amore incredibili ac ſtudio erga Flauianum propterea incedebantur, quòd vitam monaſticam in cœnobio in agro (huic quidem nomen eſt Tilmogium) poſito degebat, properant Antiochiam, eo quidem conſilio, vti Flauianum propugnarunt, vt ex eo non exigua incommoda contingerent. Quamobrem Flauianus, ſiue prioribus de cauſis, ſiue de poſterioribus factum, ſiue vtrique, eiectus fuit, & ad Petras incolendas, quæ ſunt in vltimis oris Palæſtinæ ſitæ, condemnatus.* hæc de eiectione Flauiani Euagrius: quæ quidem etſi hoc anno cœpta eſſe noſcuntur, cùm Sidone Conſilium congregatum eſt; tamen nonniſi anno ſequenti conſummari potuiſſe: ipſa rerum geſtarum multiplicitas perſuadet: nam id Seueri in locum Flauiani ſubrogatio non ante ſequentem annum facta declarat: quo item anno (vt dicemus) Eliæ Hieroſolymorum Epiſcopi contigit exturbatio. Poſt hæc autem, quæ hoc anno facta diximus ſiue Sidone, aut Antiochiæ, contigiſſe illa funeſta Conſtantinopoli, quæ ex Marcellino relata ſunt, liquet: nam ea auctor teſtatur hoc anno accidiſſe menſe Nouembris. ſed & quæ ſubdit, itidem poſtea eueniſſe, eodem auctore conſtat.

XXXIV SYMMACHVS PAPA COMPATITVR ECCLES. ORIENTALI. Symmachus autem Romanus Pontifex, cùm cognouiſſet, exturbato iam Macedonio Epiſcopo Conſtantinopolitano, in reliquos fidei Catholicæ profeſſores atque propugnatores eamdem fore perſecutionem in Orientalibus partibus graſſaturam; tamquam vniuerſalis Eccleſiæ paſtor, datis litteris octauo Idûs Octobris ad eos, qui Catholicæ fidei eſſe videbantur aſſertores, eos omnes admonuit in hac perſecutione viriliter agere, atque ſtrenuè pro fide Catholica decertare. Porrò quòd his perditiſſimis temporibus luctuoſiſſimum fuit, haud omnes, qui Orthodoxi erant in Oriente, iidem & Catholicæ erant communionis: Siquidem (vt dictum eſt ſuperiùs) Macedonius, & qui illi inhærebant ex clero vel populo, haud vmquam paſſi ſunt è ſacris tabulis demi nomen Acacij, qui à Romanis Pontificibus ob initam cum hæreticis communicationem ſæpè damnatus fuerat: vnde accidebat illud planè lugubre, vt qui ab hæreticis preſſuram paterentur, & ab ipſorum patrono Anaſtaſio Imperatore atque improbis Eutychianis & Acephalis pellerentur, minimè tamen recipi poſſent in communionem ab Apoſtolica ſede; quod nequaquam in Catholicæ fidei confeſſione anathema dicerent illis, qui cum hæreticis participaſſent.

XXXV. Quamobrem miſeri iſti omni deſtituti ſolatio cùm ab hæreticis expellerentur, eò quòd eſſent fidei Catholicæ defenſores; tamen à Catholica Eccleſia minimè recipiebantur, quod propter nomen Acacij eſſent à Catholica communione diuiſi; ſicque infelices pugnabant ſine ſolamine fratrum, & vincebant ſine corona, quam nemo demerere poteſt, niſi (vt dictum eſt) qui ex ſententia Apoſtoli [a] legitimè decertauerit, & non cucurrerit in incertum, vel pugnauerit fruſtra aërem verberans. At verò alij erant in Oriente Epiſcopi, ſicut fide, ita & communicatione verè Orthodoxi atque Catholici, non hæreſes tantùm cum auctoribus execrantes, ſed & qui cum illis communicâſſent penitùs reſpuentes, & Romanæ Eccleſiæ in omnibus conſentientes. Ad hos ipſos omnes Symmachus Romanus Pontifex litteras dedit, quibus eſt eos hortatus viriliter agere. Reddenda eſt hîc à nobis epiſtola, quæ cùm edita habeatur tomo ſecundo Conciliorum; tamen factâ collatione cum codice Vaticino, & alia monaſterij S. Petri in Auellana, cùm nonnulla illic eſſe deprauata vel mutilata comperiſſemus, eamdem, vt licuit, emendatam hîc ſyllabatim deſcribere dignum putauimus: eſt huiuſmodi.

[a] 2. Tim. 2.

XXXVI EPISTOLA SYMMACHI PP. AD ORIENTALES. *Dilectiſſimis fratribus vniuerſis Epiſcopis, presbyteris, diaconis, Archimandritis, & cuncto ordini vel plebi per Illyricum, Dardaniam, & vtramque Thraciam * conſiſtentibus, Symmachus Epiſcopus.*

* Al. Daciam

Quod fieri planè cupimus, ſi quæ ſcribimus, impleantur. Nullus ſtupeat ſeruatum hactenùs nos nunc ſoluiſſe ſilentium, cùm prudentiſſimi Salomonis iſta vox perſonet [b]: Tempus loquendi, & tempus tacendi. Quia taciturnitatem præſens tempus expugnat: nam inter cætera, quæ accidunt, nunc ſilere, ne fidei ſtimulis excitari, magni conſtat eſſe faſtidij. Quippe vbi religionis reuerentia & ſumma concutitur, aptum iuxta diuinam Scripturam [c] dicere, eos, qui ſunt inertes, debere eſſe pugnaces. Siquidem & ſpiritualis quædam Deo accepta congreſſi inde & laudabiliter vniuerſa tolerat, ne quiſquam à diuina charitate ſeparetur; & vos quidē docere quod doceatis, graue onus pudoris, ſed neceſſarium & vtile tales admonere: nec enim congruum illis religioſa afferre dogmata diſciplina, à quibus inſtitutionis ipſius expectatur plena perfectio.

[b] Eccl. 3.
[c] Luc. 22.

XXXVII. *Sed breuiter clara perſtringemus. Cui incognitum, Conſtantinopolitana Eccleſia quà Neſtorij contagione laborauerit? Neſtorij inquam, qui quaſi putre corporis membrum à ſocietate Catholicæ communionis exciſus eſt. Vbi terrarum non prædicatur congregatio Calcedonenſis ſancti Concilij, quæ Eutychetem & Dioſcorum, duo nomina famoſa & magnæ perfidiæ, vnius ſententia integritate damnauit, iniquitatis complices vno ſpiritu diuinis dogmatibus aduerſa ſectantes? Quis Petrum & Timotheum præfatorum vernulas ignorauit, propugnatores intentionis addictæ, auctores ac magiſtros ſuos ſceno errore vincentes? Illum Timotheum loquimur parricidam, qui ſanctæ recordationis Proterio ſuperſtite, non ſolùm Eccleſiam non religioſis auctoribus occupauit, verùm etiam effuſionem pij ſanguinis ad crimen peruaſionis adiecit. Ipſius nempe damnationem vniuerſalis eſt Eccleſiæ vox locuta, dum cum nomine quoque Chriſtiani honoris exueret. Eius Petrum ſequacem notum fecerunt Orthodoxorum plurimæ paſſiones, in quibus ille virtutem animi ſui exultauit oſtendere. Nouit hunc Epheſus cum tota ſocietate Dioſcori, vbi cum prædicto auctore peccati finem ſancti Flauiani operatus innotuit.*

XXXVIII. *Tacenda ſunt Antiochiæ mala, vbi per alterius Petri nefanda ludibria reuerendum ſacerdotij nomen irriſum eſt. Quis Apamea & Tyri gemitus, tragicis criminibus comparandos, vel ſi ſolùs vocet, dignâ poſſit lamentatione deflere? Quid Acacium? qui quaſi boni ſui faſcino grauatus, quæ Baſiliſco imperante præmiſerat, nouo exemplo, penè deprehenſus eſt aduerſus ſeipſum dicens ſententiam, illos mutata voluntate defendens, quos priùs glorioſum putauit addicere *, & laborans ſociare Fidelibus, quos dudum hæreticos manifeſtæ præuaricationis oſtenderat: propter quod maximè fugiendus, & deſignato ſuperiùs damnatorum agmini coæquandus, illa propter, quæ fidelis probatus eſt diſſoluens, permiſſus his, per quos ſeſſio Eccleſiæ generalis euenit.*

* abijcere

XXXIX *Aduerſus horſi Patrum dogmata ratio ſuadet eſſe ſeruanda, cogitate, ſi poſſunt ea maiori tranſgreſſione calcari, quàm nunc per eos, qui in partibus veſtris Eutychetis dogmata rediuiua * reſuſcitant. Si verò tamquam infirmè conſtituta ſententiæ, ſine piaculo negliguntur, citra vllum robur credulitatis noſtræ ſumma ſubſiſtet, ſemper ſuccedentibus nouis, vetera conſtituta ſoluentibus. Quando enim paternarum regularum deſpiciuntur inuenta, nec eorum, quæ benè inſtituta ſunt, firmitas vindicatur, huiuſmodi impietates neceſſe eſt fidei ſuperuenire: Nam vbi facilis diſſolutio eſt rationabilis conſtituti, ibi omnis ſanctitatis forma corrumpitur, Chriſtus impetitur, & (quis hoc Fidelium patienter accipiat?) inſtituta Patrum reuerenda calcantur. Et quis non vitæ mortem iuſta electione præponat? Vbi Catholicæ fidei adoranda reuerentia? Vbi multo cruore Sanctorum dogmata conſtituta? Vbi doctorum veterum fidelis auctoritas? Vbi illa religioſarum mentium ſtupenda patientia, proprijs bonis contenta nudari, ne de ſpe æternæ hæreditatis excideret, quaſuis ambiens paſſiones, ne incorruptibilis illius boni induaretur indigna? Nam nulla maiora documenta ſunt fidei, quàm vbi temporis ratio ſuadet, vitam ſubdere paſſioni: Et ideo*

* recidiua

qui

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

qui pro ea periculum perſecutionis ſubire meruerit dignum ſe cæleſtis oſtendit eſſe militia. Chriſtus noſpio ſanguinis pretio comparauit, gratia libertate conceſſa, nihil inuenientibus humanis operibus, quod dignum tantâ mercede tribuerent. Atque ideo vbi religionis iniuria eſt, amorem ſidi omnem tranſcendere oportet affectum.

XL. *Vnuſquiſque ergo exilia & peregrinationes tamquam domum patriamq; reſpiciat; ne deſiderijs retentus humanis, Chriſti ſocietate priuetur. Ecce tempus, quo repetit fides milites ſuos, & inclamat ad defenſionem ſui feruorem gratia conſecutos. Fidem ipſam dicere iudicemus. Ecce tempus optabile, ecce fructuum congregatio deſiderata Fidelium, vt paruis paſſionibus munera magna compenſet.*

XLI. *Plurimus charitatem veſtram pro diſpenſatione nobis credita cuperemus hortari: ſed quid opus eſt vocis ſtimulis, vbi ad tolerandas pro Chriſto magnanimiter paſſiones Apoſtolicis & Patrum docemur exemplis, qui per damna humanarum rerum, cæleſtium nobis oſtenderunt argumenta * virtutum? Ergo pronunciemus intrepidi claras Eccleſiæ cum magna fiducia diſciplinas. Longè ſit à nobis Prophetæ ſermo dicentis [a]: Et ſacerdotes vera celauerunt. Quem enim latet, diſcipulorum ſcientiam à doctoribus exigendam: & quod non pronunciatum ladit ſequaces, hoc conſtat periculoſum eſſe tacentibus. Neceſſe eſt enim apud eos laborare veritatem, apud quos non manifeſtatum latet ſub veritatis colore mendacium, magnum robur ad impugnantium fidem, quamdiu aduerſus eos prolata ſententia non viriliter aſſeruntur. Sed de vobis dicere opto meliora: vt ea, quæ per improbos confuſa ſunt, per vos correctionis remedium conſequantur. Non eſt tam durum decipi quemquam, quàm deceptum in errore perſiſtere. Malum hoc & malis omnibus grauius, cùm à corpore ſuo membra diſſentiunt. Nam etſi non ſigillatim occupet omnia lineamenta debilitas, neceſſe eſt tamen iuxta Apoſtolicam vocem, totum corpus ex parte grauari.*

* augmenta

[a] Thren. 2.

XLII. *Vnde addictorum fugienda communio, iuxta beatum Apoſtolum [b]. Pronunciationem fidei nullus erubeſcat: Virtus eſt enim omni credenti. Declinemus ſacrilegum Eutychetis errorem cum Manichæa malitia congruentem; communionem quoque eorum, qui ſunt à talibus educati, pari intentione vitemus, qui nunc quaſi morbum & contagium Eccleſiis partium veſtrarum tentant inſpere. Nemo ſe ſeparet cum prædictis, & ferre tempeſtatem diſſimulet, donec portum veræ fidei ab eorum communione ſeparatus introeat. Quæ quidem amans moneo, non odio perſequens accuſo. Nam qui culpanda vituperat, nec vtilia ſubminiſtrat, exprobrantis habet potiùs ſtudium, quàm amantis effectum: & qui cohortatur ad profutura, vehementiùs boni propoſiti deſignat imaginem, vt feruentiùs vtilia expetantur, inuitans.*

[b] Rom. 1.

XLIII. *Propter quod, fratres, illius bona Eccleſiæ deſiderantes vnitatem, & beatum decorem ſanctæ concordiæ præſumentes, dicamus cum S. Dauid [c]: Quàm bonum & quàm iucundum habitare fratres in vnum. & vt de vobis Apoſtolus Paulus dixerit [d]: Vos autem omnes fratres in Chriſto vno eſtis. Donec enim vnitas non redeat, nullus ambigat tandem * nihilominùs eſſe ventura, quæ in Conſtantinopolitana nuper Eccleſia contigerunt; de quibus mihi pariter ingemiſcere neceſſe eſt & tacere. Nam qui Apoſtolicæ ſedis admonitionem negligendam eſſe crediderunt, meritò inciderunt in ea, quæ euenire ſolent ſolatio deſtitutis. Si quis ergo ſalutem propriam cogitans ſeruare cupit Apoſtolica iudicia, cùm à præfatorum ſe labe ſeiunxerit, noſtra communionis ſe nouerit ſine dubitatione participem. Quia ſi ab eorum, quos Apoſtolica ſedes damnauit, non ſe ſocietate remouerit, ſciat nullo colore, nullo figmento, nullaq; calliditate Eccleſiaſticæ ſe cuſtodiæ poſſe ſubrepere: quia ſicut illos, qui ſe à ſupraſcriptorum, hoc eſt, Eutychetis, Dioſcori, Timothei, Petri, & Acacij venenis diſſociant, libenter amplectimur; ita circa iſtorum ſectatores cura & ſolicitudo noſtra, ne ſubrepere poſſint, ſemper inuigilat.* Et aliâ manu. *Deus vos incolumes cuſtodiat, fratres chariſſimi. Dat. octauo Idus Octobris poſt Conſulatum Felicis V. C.* hactenùs Symmachus ad Orientales. Huic par dictio extat Ennodij Ticinenſis, cuius eſt exordium: *Pro ratione ſoluendum eſt*, &c. vt planè appareat; eadem, quæ Symmachus Papa ſcripſit ad Orientales, Romæ coram ſacro Patrum Senatu ſiue in conſiſtorio, ſiue in Synodo fuiſſe ad eodem viro doctiſſimo deplorata: niſi malis ad aliam cladem ijſdem illatam, de qua ſuperiùs mentio facta eſt, illam Ennodij dictionem referre.

[c] Pſal. 132.

[d] 1. Cor. 3.

* eadem

XLIV. His igitur litteris publicis atque petentibus omnibuſq; perſpicuis egit cum Orientalibus Symmachus abſque aliqua miſſa ex more legatione; quod iam alias antè miſſas penitùs illi reſpuiſſent, & tumido faſtu, quod à tot ſanctiſſimis Pontificibus quam iuſtiſſimè iuſſum eſſet, contempſiſſent. In cuius ſceleris vindictam Deus, qui diſpergit ſuperbos, nullumque peccatum magis, quàm arrogantiam conſueuit dirâ proſequi vltione, portentum illud, horrendumque monſtrum in medio eorum, in ipſorum interitū excitauit, Anaſtaſium dico omnium nefandiſſimum Imperatorem; cuius & Imperium diuturnius eſſe voluit, quò duriùs & prolixiùs eorum pertinacia puniretur: vt planè ſecundum diuinum illud oraculum accidiſſe viſum ſit [e]: *Deus regnare facit hominem hypocritam propter peccata populi.* cùm occultum Manichæū in regnum euexerit, & ad quinque atq; ampliùs luſtra eiuſdem Imperium propagauerit. Ita planè Deum vlciſci ſolere in eos, qui ſe à Catholica ſeparant vnione, cùm plura vbique recitata ſuperiùs exempla demonſtrent, in Orientalibus tamen expreſſioribus id ſignis declaratur:

VNDE TOT MALA IVENERE ORIENTALIBVS.

[e] Iob 34.

XLV. Qui enim temporibus iſtis à ſupremi capitis ſe coniunctione ſecantes, Acacij proteruiam ſecuti, traditi ſunt Imperatori perfido puniendi: poſteà redditâ concordiâ, Catholicæ communioni reſtituti, iterum refugæ, iterum redeuntes, & ſæpè diſciſſi, ſæpè compaginati, tandem concretâ peruicaciâ diriori ſchiſmate reſilientes, tradi meruerunt ignotis barbaris per multa ſæcula virgâ ferreâ puniendi atque perdendi. Sic planè Deus iuxta propheticum illud [f]: *Viam fecit ſemitæ iræ ſuæ.* vt ſemita ſit vltio iſta dicenda ad ampliorem viam, cùm videlicèt grauiùs delinquentes latiori meruêre atque diuturniori plecti vindicta, notâ redditâ cunctis iræ diuinæ viâ frequentioribus delinquentium calcatâ veſtigijs, & acerbioribus ſupplicijs dilatatâ: Vt facilè ſit cuique interroganti: *quare fecit Deus malum tam grande populo huic?* verbis reſpondere diuinæ Scripturæ [g]: *Quia dereliquerunt pactum Domini, quod pepigit cum patribus eorum.* nimirùm quod à capite ſe ſummâ proteruiâ diuisêre, & deſerentes, quæ ex Deo eſt, Catholicam vnitatem & pacem, tradi meruerunt gentibus, quæ caros ipſorum filios diuidant à parentibus, & dirâ tyrannide premant. At mittamus poſteriora, cùm plus, quàm ſatis ſit, tragœdia præſens ad luctum.

[f] Pſal. 77.

[g] Deuter. 29. 3. Reg. 9. Hier. 22.

XLVI. Reminiſcentes miſeri, patres ipſorum, cùm eiuſmodi interdum perſecutionem ab hæreticis pati contigerit, appellare conſueuiſſe communem omnium patrem Romanum Pontificem, confugereque ad Catholicæ Eccleſiæ tutum aſylum Romanam Eccleſiam; teſtarique hoc hactenùs litteras ſacrorum Antiſtitum Baſilij, Chryſoſtomi, & aliorum: tandem inſtar Dauid leuantes ad montes oculos, vnde auxilium veniat, & optimè conſcij indignos ſe redditos, qui audirentur: nam (vt vtar verbis Apoſtoli [h]) Quomodò inuocabunt, in quem non crediderunt? cuius ſaluberrima iuſſa capeſcere contempſerunt, poſthabentes Acacij nomini totius Eccleſiæ Catholicæ communionem: His, inquam, cùm ſuis ipſorum repellerentur exceſſibus, & retunderentur prauefactorum obicibus; vehementioribus tamen anguſtiati preſſuris & arctari malis, in altiores clamores & eiulatus validiores, vt parturientes erumpentes, exauditi ſunt in Occidente. Scribunt itaque tandem ad Romanum Pontificem litteras ſupplices, qui anteà conuenti ſæpè eiuſdem Pontificis litteris ſpreuerant ſana conſilia, & proficua mandata contempſerant. Neceſſitas ſupplices facit, quos ſuperbia reddiderat penitùs contumaces: petunt inſtanter, exigunt importunè, & efflagitant audenter. Extorquere quod cupiunt, oſtendunt vt debitum; rati nimirùm ſe vt filios à parente non deſeri, ſed iure debere ſeruari; neceſſe iuſtum, vt alterius peccato, nempe Acacij, à paternis reijciantur amplexibus.

[h] Rom. 10.

ORIENTALES LITTERIS SYMMACHVM INTERPELLANT.

XLVII. Extant ipſorum litteræ ad Symmachum Papam tunc ſcriptæ, quas putamus hîc integrè eſſe reddendas, eaſque nequaquam ante recitatam nuper (vt alij exiſtimarunt) eiuſdem Symmachi epiſtolam datas, cùm nulla prorſus mentio de ijs in dictis Symmachi litteris habeatur, neque aptetur ſatis ad petita reſponſio. quamobrem ſicut iſtam

mini-

minimè datam dicimus ante illam epiſtolam, ita potiùs, hanc poſteriùs eſſe conſcriptã, facilè poſſumus intelligere. Etenim quod in fine ſuę ipſius epiſtolę fuerat Symmachus conteſtatus, eos ſe fore complexurum, qui recederent à damnatorum atque præſertim Acacij communione; reiecturum verò omnino eos, qui eius adhuc nomen retinendum eſſe putarent: tota fermè Orientalium reſponſio in eo eſt, vt ſuadeant non debere ſe ob Acacij peccatum ſubire ſupplicium, cùm nonniſi proprium quenquam debeat obligare delictum, & reddere obnoxium pœnæ. Sed inſpiciamus epiſtolam ipſam, ex qua eorum ſententiam faciliùs aſſequemur: ſic enim ſe habet [a]:

a Extat tom. 2. ep. Rom. Pon.

Eccleſia Orientalis ad Symmachum Epiſcopum Romanum.

XLVIII. EPISTOLA ORIENTALIVM AD SYMMACHVM PAPAM.

Bonus ille & amator hominum Dominus noſter Ieſus Chriſtus, qui propter bonitatem ſuam in nos declinans cælos, deſcendens ad terras, immaculatis Euangelijs quotidiè illud clamat [b]: Non eſt opus valentibus medico, ſed malè habentibus: Non [c] veni vocare iuſtos, ſed peccatores ad pœnitentiam. Plus autem volens aperire opera ſuæ clementiæ, adiecit in ſequentibus, dicens [d]: Quis autem veſtrûm habens centum oues, ſi perdiderit ouem vnam ex ijs, nonne relinquit nonaginta nouem in deſerto, & vadit ad perditam, quamdiu inueniat illam? & inueniens imponit illam gaudens in humeris ſuis; & veniens domum ſuam, conuocat amicos ſuos & vicinos, dicens: Congaudete mihi, quia inueni ouem meam perditam. Et vt clarius fieret, quod dicitur: mox adiecit parabolam mulieris, quæ perditam inuenerat drachmam, vtrinque adiungens & dicens: Amen dico vobis, quia ſic fiet gaudium in cælis de vno peccatore pœnitentiam agente.

b Matt. 9.
c Marc. 2.
d Luc. 15.

XLIX. CATHEDRAM PETRI TENET ROMAN. EPISCOPVS.

Hæc diximus, ſanctiſſime, auſi ſupplicare non pro perditione vnius ouis, neque pro perditione vnius drachmæ, ſed pro amica nobis ſalute non Orientalium partium tantum, ſed trium propè plagarum habitabilis mundi, non corruptibili argento aut auro redemptarum de vana conuerſatione à parentibus tradita, ſed pretioſo ſanguine agni Dei: ſicut docuit beatus glorioſorum Apoſtolorum Princeps [e], cuius cathedram beatitudini tuæ credidit Chriſtus optimus paſtor, qui venit quærens & liberans, quod perierat, & ponens animam ſuam in redemptionem pro multis. Quem imitatus, ſanctiſſime beatiſſimeque, feſtina ad adiuuandum nos, ſicut beatus Paulus [f] doctor veſter ad auxilium quandoque Macedonum feſtinauit: & quidem ille in viſione cognoſcens periclitari Macedones, in veritate adiuuare eos properauit. hæc cùm iſti dicunt de Macedonibus, eleganter videntur alludere ad Macedonium iam expulſum ab Imperatore, indigentem verò auxilium Romani Pontificis. Sed pergunt.

e 1. Petr. 1.
f Act. 16.

L.

Tu autem affectuoſus in filijs pater, non in viſione, ſed in veritate ſpiritualibus cernens oculis pereuntes in præuaricatione patris noſtri Acacij, noli remorari: magis autem (vt ita dicam ſicuti Propheta [g]) non dormites, ſed feſtina ad liberandum nos: quia non in ligando tantùm poteſtas eſt tibi data, ſed in ſoluendo quoque diu vinctos ad imitationem magiſtri: neque in eradicando, vel diruendo, ſed in plantando & ædificando, ſecundum beatum Hieremiam, magis ſecundum Saluatorem mundi Chriſtum, in cuius ille extitit typo: neque in tradendo [h] tantùm ſatanæ in interitum carnis, ſed & in charitate formando, longa auerſione deiectos: ne (quod abſit) maiori [i] triſtitia abſorpti nobis à ſatana, videamini pertuliſſe diſpendium. Non enim ignoras eius ingenium, qui quotidiè à ſacro doctore tuo Petro doceris oues Chriſti per totum habitabilem mundum creditas tibi paſcere non vi, ſed ſpontè coactas: qui cum doctiſſimo Paulo [k] clamas nobis ſubiectis & dicis: Non enim dominamur vobis in fide, ſed cooperamur in gaudio.

g Pſa. 120
h 1. Cor. 1
i Coloſ. 2.
ROMAN. PONT. PASTOR TOTIVS ECCLESIÆ.
k 2 Cor. 1.

LI.

Quare deprecamur diſrumpi nouum chirographum noſtrum, ſicut Saluator & dux noſter Chriſtus vetus illud in cruce diſrupit [l]; ne vltrà poſt lauacrum regenerationis, malorum noſtrorum ſubiaceamus delicto, ſed vt eius, qui comedit, vua acerba ligauerit dentes, ſecundum beati Ezechielis [m] prophetiam. Cùm ergo in veritate parabolam iſtam ſalutari aduentu ſuo Saluator impleuerit: cur, ſanctiſſime ac beatiſſime, Acacij inobedientiæ, vuam acerbam comedentis, noſtri, id eſt, filiorum ipſius in tam longo annorum curſu ligati ſunt dentes? Si vnus homo peccauit: quare tota ſynagoga, aut magis toti habitabili mundo per anathema diuinus furor incumbit? Vbi ergo Dei promiſſio, quæ dicit [n]: Non percipiet filij parentum peccata, neque parentes filiorum ſuorum, ſed vnuſquiſque morietur in ſuo peccato?

l Coloſ. 2.
m Ezech. 18.
n Deu. 24 Ezech. 18

Si propter Alexandrinorum, aut magis Eutychianorum amicitiam, qui auerſantur & anathematizant ſanctiſſimum & beatiſſimum Papam Leonem, vel in Chalcedone Synodum habitam, anathematizatus eſt Acacius: quare nos à vobis æſtimamur hæretici, & in anathemate ſumus nos, qui amplectimur ſolam illam epiſtolam, & quæ dicta ſunt in ſancta Synodo? Qui propter prædicationem recti dogmatis veſtri quotidiè oppugnamur, & vt hæretici anathematizamur ab ijs, qui Eutycheti conſentiunt. Noli facere iudicium, per illum, qui cunctam iudicat terram: ne perdas iuſtum cum impio: nec fiat apud te iuſtus vt impius: nec æqualiter iudicentur à te Orthodoxi, & hæretici, vel qui anathematizant prædictam ſanctam epiſtolam, ſanctamque Synodum veſtram rectam, & ij, qui vobiſcum ab eis anathematizantur, & qui orant mori quotidiè pro recta fide, quæ à vobis prædicatur.

LII. QVERVNTVR TENERI PECCATO ACACII.

Et Ieſus quidem [o] Naue incircumciſos, & idolorum ſeruitores Gabaonitas cum mendacio fugientes ad ſe, dum oppugnarentur ab Abimelech vel cæteris quatuor cum eo Principibus, pro eò quòd ad eũ confugerant, Deo cooperante, ſtrenuè vindicauit, ne blaſphemaretur nomen Dei eius tamquam non eos adiuuare præualentis. Vos autem, ſanctiſſimi viri, Ieſu magni Dei & Saluatoris ſpei noſtræ diſcipuli, imitatoreſque eius, qui figuram ſerui aſſumpſit, vt nos liberos redderet à peccato, quòd regnabat in nobis; videntes oppugnari nos & mortificari, non ſicut Gabaonitas incircumciſos, ſed vobiſcum circumciſos in Chriſto circumciſione, neque idolorum ſeruitores & æmulos, etſi peccatores, tamen Chriſtianos, & vobiſcum omnia in Chriſto ſapientes, non deſpiciatis, neque contemnatis vlterà, pij Patres; ſed ſicut beatiſſimus prædictus Ieſus Naue [p], non illos tantùm, ſed & Raab meretricem illis antepoſuit propter duorum exploratorum ſuſceptionem; ita & vos nos vigilanter aſſumite cum Dei iuuamine propter duarum naturarum traditionẽ, quæ à vobis per epiſtolam inter Sanctos conſtituti Papæ Leonis cõtra Eutychetis deliramenta directa eſt. Et illa quidem ſuſcipiens exploratores, in ſtipam lini ſuæ domûs abſcondidit: nos autem rectæ fidei veſtræ ſuſcipientes confeſſionem, in corde noſtro non abſcondimus, ſed in Eccleſiarum dogmatibus Dei miſericordia cum cum auctoritate prædicamus. Et illa quidem rogata, per metum eos ſe habere negauit: nos autem oramus, ne vmquam humano metu negemus rectæ electionis noſtræ veritatem; & vſque ad ſanguinem pro ea ſtabimus, ſi ſit neceſſe[*].

LIII.
o Ioſ. 10.
A SIMILI DVCVNT ARGVMENTVM
p Ioſ. 19.
* ſi ita cõtingat.

LIV.

Vnde non tædeat nos adiuuare, neque odio habeatis propter aduerſantia communionem; quando & ab hac plurimi facultatibus impediti, & non habentes ſolicitudinem multarum animarum ſuſpenderint: quibus verò multarum animarum cura commiſſa eſt, in creditis ſibi communicent Eccleſijs, nullum contrarium habentes communicantem ſibi, & metuentes relinquere lupis oues propter vocem Domini dicentem [q]: Mercenarius autem, & qui non eſt paſtor, cuius non ſunt oues propriæ, videt lupum venientem, & relinquit oues & fugit, & lupus rapit eas atque diſpergit; quia mercenarius eſt, & non habet ouium curam. Quod ergo non amore vitæ capti, ſed ouium ſalutem curantes plurimi ſacerdotum hoc faciunt, deinceps, miſerante Deo, cognoſcere poterit tua paternitas. ſubdit mox de ſacerdotibus illis, qui communicantes Apoſtolicæ ſedi, derelinquere volebant oues illi non communicantes, cùm tamen Orthodoxæ eſſent fidei; qui ne diſcederent & relinquerent eas lupis, ab ijs rogarentur Epiſcopis: nam ait:

q Ioan. 19

LV.

Quidam enim de his, qui in ſacerdotio conſtituti ſunt, ſpectantes [*] in exilio mitti presbyteros Orthodoxos & ſapientes viros; volentes ſe præter neceſſitatem ab Eccleſijs ſuo arbitrio ſubducere, ipſoſque ſequi, non ceſſerunt eis hoc facere, adiurantes eos, vt manerent in creditis ſibi ſanctis Eccleſijs ad populi munimen Orthodoxi, in ſe ſuſpiciendo quæ putantur diſcretionis illorum. Sicut Rebecca [r] quondam dicens Iacob: In me peccatum tuum, fili: ita illi ab Eccleſijs ſibi creditis diſcedere ſpontè volentibus dixerunt: In nos veniat peccatum diſcretionis veſtræ: tantummodò oues Chriſti præter neceſſitatem lupis non relinquatis; ne in loca veſtra hæretici ingredientes, lupi diſcrepãt oues; aut certè, ab ipſis ouibus ſuis propter rectam fidem fugati, & his, qui non fugantur, ſed ſponte diſcedere cupiunt, ne cui aduerſantium communicent, tali fide dicentes: Putas iſti amore vitæ hoc faciunt, an amore animarum ad imitationem Domini ſui primi paſtoris noſtri Ieſu Chriſti magni Dei Saluatoris ſpei noſtræ, qui animam ſuam poſuit pro ouibus ſuis?

* ſperantes
DILIGENS CVRA PASTORALIS EXHIBITA.
r Gen. 27.

LVI. QVASI DEBITVM EXIGVNT

Omnimodo autem & qui videntur communicare Orthodoxi, & qui ſe à communione abſtinent, omnes poſt Deum tuæ lumen viſitationis & aſſumptionis operimur. Quare feſtina iuuare

Orien-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orientem, ex quo vobis duo grandia diei lumina Petrum & Paulũ ad illuminationem totius mundi Saluator direxit. Reddite ergo ei bonam retributionem, quam ipſe vobis dedit: illuminate eum rectæ fidei lumine, ſicut per ipſum vos quondam diuinæ cognitionis lumine idẽ illuminauit. Sicut enim quando toto mundo in peccatis ægrotante, vnius hominis delicto laſſati, in ægritudinis curatione boni illius medici diſcipuli ipſum cæleſtem medicum, & principem paſtorem, magiſtrum ſuum ad curam vocantes & ægritudinis ipſius, aliquando di-

a Pſa. 134. *cebant* [a]*: Domine inclina cælos tuos, & deſcẽde: aliquando rurſum* [b]*:*

b Pſal. 79. *Qui regis Iſrael, intende: Qui ſedes ſuper Cherubin, appare: Excita potentiam tuam, & veni, vt liberes nos: Sic nos modò, qui infirmitati nona præuaricationis patris noſtri deijcimur, ad tuam clamamus beatitudinem; vt & tu imitator exiſtens Filij Dei ad dilectionem* [*]

* dilectionem *deprecatione venias, imitatione ipſius cæleſtis Patris tui* [c]*, qui facit*

c Mat. 5. *Solem ſuum oriri ſuper bonos & malos, & pluit ſuper iuſtos & iniuſtos. Feſtina in auxilium noſtrum, ſciens ſanctiſſime (ſicut in principijs dictum eſt) quia* [d] *nõ opus habent ſani medico, ſed malè habentes.*

d Mat. 9.

LVII.

Quòd ſi parua exiſteret ægritudo, nos forſitan ad ſpiritualem noſtrum medicum curreremus, quatenùs & paſſiones bonorum medicorum, id eſt, glorioſorum Chriſti diſcipulorum, veſtrorumq; doctorum, & ſancta adoraremus tua veſtigia: vt & præuaricationis medicinam, & ſolutionem vinculorum, & delicti remiſſionem de tuo ſancto ore ſuſciperemus. Sed ne, lector, curſim iſta abſque conſideratione tranſilias verum obſerua, quod dicunt Epiſcopi iſti, ſi liceret venire Romam, ab ipſis forte exhibendum obſequium, nempe adorare (vt aiunt) ipſius Pontificis pedes: quibus veterem accipias erga ipſum primarium Eccleſiæ vniuerſalis Antiſtitem obſeruantiam, cùm illum conuenientes Epiſcopi, ad eius pedes ſolerent accidere, atque ipſa eius veſtigia venerari. At tanta hæc cùm audis ab Epiſcopis præſtari ſolita, tecum cogita, quæ à reliquis Fidelibus eidem ſolerent exhiberi venerationis obſequia. Subdunt verò: *Sed quia non eſt vlcus aut macula, neque plaga tumens, ſed totum vlcus eſt à pedibus vſque ad caput, ſicut beatus Iſaias* [e] *an-*

e Iſa. 1. EXINCLINATI CALAMITATE ORIENTALIS ECCLESIÆ ARGVVNT. *tequam præuaricationem deflens dixit: vos iam boni medici, & illius veri medici, vel bonorum diſcipulorum ipſius certiſſimi plantatores feſtinate ad curam reſolutorum Eccleſiaſtici corporis membrorum: vt diſſolutas manus noſtras, diſſolutaq; genua erigatis, & curſus rectos faciatis pedibus noſtris: ne quod claudum eſt, ampliùs diſtorqueatur; ſed curetur magis per ſtrenuitatem & optimam diligentiam veſtram.*

LVIII.

Sicut enim magiſtro noſtro domino Paulo glorioſo Apoſtolo propter infideles aliquos, dum eum pigeret ſermonem domini in Corin-

f Act. 18. *tho loqui, adſtans Dominus dixit* [f]*: Loquere & non taceas, quia multus eſt mihi populus in hac ciuitate. & nunc tua dicit beatitudini eius benignitas: Feſtina, & noli tardare ad Orientis auxilium, magis autem ad maiores partes habitabilis mundi: quia non tantùm pro centum viginti millibus in magna quandoque conſtitutis ciuita-*

g Ionæ 4. AB EXEMPLO S. LEONIS PAPÆ ARGVVNT. *te Niniue* [g]*, ſed multò pluribus ſperæ expectari tuam poſt Deum medicinam. Si enim qui præceſſit beatitudinem tuam inter Sanctos conſtitutus Leo Archiepiſcopus ad Attilam tunc erroneum barbarum per ſe currere non duxit indignum, vt captiuitatem corrigeret corporalem, nec tantùm Chriſtianorum, ſed & Iudæorum (vt credibile eſt) atque Paganorum: quantò magis feſtinare ad tuam attinet ſanctitatem, non ad corporeæ, quæ bello fit, captiuitatis correctionem atque conuerſionem, ſed animarum, quæ captiuitatæ ſunt, vel quotidiè captiuantur: & inter duas diabolici vitij erroris, Eutychetis atque Neſtorij, tertiam, immo mediam nobis oſtendas expreſſiùs veri rectiq; dogmatis viam.*

LIX.

Dubiam eam fecerunt noſtra peccata, æſtimantibus quibuſdam non poſſe inter Neſtorij & Eutychetis ſalutis viam mediam reperiri; ſed quòd omnino neceſſe ſit, aut illius eſſe quemquam, aut illius. Propter hoc feſtina poſt Deum nos adiuuare: & ſicut inter Arij diuidentis atque ſuperantis vnam Deitatis naturam atque ſubſtantiam, & Sabellij quoque confundentis perſonas & minuentis numerum Trinitatis oſtenderunt ſanctiſſimi Patres viam mediam veritatis, in confeſſione diuinitatis vnam ſubſtantiam, naturam, virtutemq; demonſtrantes, propter Sabellium tres perſonas & æquè potentia vnam veritatem: ſic & vos nunc, ſanctiſſimi atque beatiſſimi, illuminate nos ſpiritualis ſcientiæ veſtræ lumine, quæ eſt inter ſententiam Eutychetis ad imitationem Sabellij naturas atque ſubſtantias confundentis, & inter Neſtorij ad imitationem Arij perſonas atque ſubſtantias diuidentis, vera rectæ fidei confeſſio, tradita nobis à Papa Leone inter Sanctos conſtituto, & diſcipulorum in Chalcedone ſanctorum Patrum duarum ſubſtantiarum aut naturarum vnitas in vna eademq; perſona & ſubſtantia magni Dei & Saluatoris noſtri Ieſu Chriſti.

Ipſi enim docuerunt nos diuinis ſcripturis, alteram eſſe viſibilem & palpabilem & paſſibilem carnis naturam: & alteram inuiſibilem, impaſſibilem, & incomprehenſibilem naturam in vna perſona & ſubſtantia magni Dei & Saluatoris noſtri Ieſu Chriſti: alteram de matris ſubſtantia, & natura venientem de ſemine Dauid, Abrahæ, & Adæ, ſecundum carnem natam, alteram verò ex vtero ante Luciferum genitam de ſubſtantia & natura Patris. Sed ne rurſus propter immaculati partus duas naturas & ſubſtantias occaſionem apprehendentes, qui ſecundum Neſtorium ſapiunt, duas perſonas, aut duos Filios, vel duos Chriſtos malè introducant: docuerunt ſancti illi & beati Patres vnam ſcire perſonam & ſubſtantiarum inſeparabilem vnitatem ex duabus ſubſtantijs & naturis, & in duabus ſubſtantijs & naturis magni Dei & Saluatoris noſtri Ieſu Chriſti. LX. FIDEI PROFESSIO.

Nos enim, ô ſanctiſſime & beatiſſime Symmache, eumdem eſſe exiſtimamus ex duabus naturis & in duabus naturis, & non (ſicut illi dicunt) ex duabus naturis vnam naturam poſt adunationem, in duabus autem ſubſiſtentibus naturis cum vnitate non pati confiteri; vt ſe doceant Arianorum eſſe imitatores, dicendum per Filium glorificari Patrem, cum Filio autem non pati ſecum glorificari. Sed ſicut contra illos docuerunt fratres tui ſanctiſſimi Patres, Per quem & Cum quo æqualiter pati dicere nos: quia, Per quem, humanitatem; Cum quo, diuinitatem ſignificantes magni Dei & Saluatoris noſtri Ieſu Chriſti: ſic & nunc illis, Ex duabus quidem naturis dicentibus, In duabus autem non conſitentibus, nos Ex duabus, & In duabus pariter dicimus: Ex duabus enim dicentes, ex quibus ſubſiſtit vnitas: In duabus autem, in quibus viſus eſt, & palpatus eſt, & aſſumptus poſt paſſionem & reſurrectionem, confitemur, & in quibus veniet iudicaturus viuos & mortuos. LXI. FIDEI CATHOLICÆ CONFESSIO.

Neque enim nuda diuinitas poterat aut palpari, aut crucifigi pro vita mundi; nec ſimplex humanitas morti ſubiacens per mortem confundere eum, qui obtinebat mortem, hoc eſt, diabolum. Vnde & poſt reſurrectionem in immaculata carne ſua viſum Verbum Dei & LXII.

Deus noſter omnibus diſcipulis ſuis dicebat [h]*: Videte manus meas &* h Luc. 24.

pedes meos, quia ego ipſe ſum, palpate & videte, quia ſpiritus carnem & oſſa non habet, ſicut me videtis habentem. Habentem dixit, vt non is in illa mutatus putaretur, ſed in veritate aſſumpſiſſe crederetur. Beato quoque Thomæ diffidenti clamat [i]*: Infer digitum tuum, &* i Ioan. 20.

vide manus meas: & da manum tuam, & mitte in latus meum, & noli eſſe incredulus, ſed fidelis. Vnde dum aſſumeretur, duo viri viſi diſcipulis in albis veſtibus clamabant & dicebant [k]*: Viri Galilæi,* k Act. 1.

quid ſtatis aſpicientes in cælum? Hic Ieſus, qui ablatus eſt à vobis in cælum, ita veniet; ſicut vidiſtis euntem in cælum, cùm venerit omnino in gloria Patris cum ſanctis Angelis in die terribili iuſti iudicij: ſic infideles Iudæi videbunt, in quem compunxerunt, & cum eis peccatores etiam noſtri, cùm qui eorum miſertus eſt & liberauit eos, neglectus autem ab eis eſt. Secundum vos autem, ſancti & iuſti videbunt, quem dilexit anima eorum, & lætabuntur lætitia ineffabili & glorioſâ, accipientes conſummationem fidei ſuæ in ſalutem animarum ſuarum, & audientes ſuauiſſimam vocem eius dicentis [l]*: Venite benedi-* l Mat. 25.

cti Patris mei, hæreditate paratum vobis regnum ab initio mundi. Cuius beatæ vocis cum tua beatitudine & nos indignos dignetur Chriſtus Dominus noſter, per omnia ſanctiſſime Pater. hæc ad Symmachum Orientales Orthodoxæ fidei profeſſores; ſed tamen qui polluti communione erant Acacij: qui, quod primum omnium requiri ab eis videbatur, dicere in profeſſione rectæ fidei anathema Acacio, id penitùs facere prætermiſerunt. Quid verò ad hæc reſcripſerit Symmachus Papa, in compertum habetur. non enim (vt ſuperiùs demonſtrauimus) quæ extat ad Orientales Symmachi Papæ epiſtola, poſt hanc, ſed antè ſcripta fuit.

* *
*

IESV

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN